3 Ιουλίου 2014

Η ζωή του κόσμου

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Σκοπός της ζωής, δεν είναι η απόκτηση όλο και περισσότερων υλικών αγαθών.

Διάσημος αμερικανός ηθοποιός – αν και, όχι και τόσο γνωστός για την … ευσέβειά του – δήλωσε πρόσφατα με περισσή ειλικρίνεια:
«Έχω ταξιδέψει σχεδόν παντού στην γη. Και ποτέ, πουθενά, δεν συνάντησα τόσο δυστυχισμένους ανθρώπους, όσο στην Αμερική. Έχουμε τα πάντα, και ουσιαστικά δεν έχουμε τίποτα. Και ζητάμε όλο και περισσότερα, έχοντας εγκαταλείψει κάθε τι που μας ανεβάζει πραγματικά. Σκοπός πλέον της ζωής έγινε η παραγωγή τέλειων αγαθών και η με κάθε μέσο απόκτησή τους».

Είναι εντυπωσιακό, ένας κοσμικός άνθρωπος να παραδέχεται, ότι το μυστικό της αληθινής ζωής δεν είναι το «να έχεις τα πάντα»! Ότι σκοπός της ζωής, δεν μπορεί να είναι η απόκτηση όλο και περισσότερων υλικών αγαθών.

Ο Χριστός μας αποκάλυψε, ότι Αυτός είναι η Ζωή του κόσμου. Χωρίς Αυτόν δεν υπάρχει ζωή. Μπορεί να υπάρξει μόνο, η μία πίκρα που μένει σαν κατακάθι μετά από μια επιφανειακή «καλοπέραση»• η κάποια επιδερμική «χαρά». Αλλά Ζωή αληθινή, δεν μπορεί να υπάρξει. «Μη ψάχνετε μάταια» λέει ο Χριστός. «Μην κουράζεσθε άδικα. Εγώ είμαι η αληθινή ζωή. Εγώ ήλθα για να έχετε όχι απλώς ζωή, αλλά περίσσεια ζωής».

Αυτήν την πληρότητα της ζωής μας την χάρισε μέσω της θυσίας Του πάνω στον Σταυρό. Ενώ ήταν καρφωμένος πάνω στον Σταυρό, η άχραντη πλευρά Του έρρευσε κρουνούς ζωής και αφθαρσίας.

Και μας έδωσε την δυνατότητα να γευόμαστε, εδώ και τώρα, αυτήν την Ζωή, μετέχοντας στο Μυστικό Δείπνο της Θείας Λειτουργίας. Ο Ίδιος παρομοίασε την Βασιλεία Του με Δείπνον Μέγα (Λουκ. 14, 16-24). Σ’ αυτό το πανάκριβο Τραπέζι, που τόσα Του κόστισε, είμαστε καλεσμένοι όλοι. Και ο Χριστός δεν δέχεται να δικαιολογήσει καμμιά απουσία μας• όσο ευλογοφανής κι αν είναι. Ούτε επαγγελματική, ούτε οικογενειακή απασχόληση, ούτε – πολύ περισσότερο – διασκέδαση και «ψυχαγωγία», επιτρέπεται να μας κρατήσουν μακριά από την Θεία Λειτουργία.

Αν ο άνθρωπος το έχει εύκολο να δικαιολογεί την απουσία του, από το Δείπνο του Χριστού:
• πως είναι δυνατόν να ισχυρίζεται ότι αγαπάει τον Χριστό;
• πως μπορεί να λέει ότι πιστεύει στον Χριστό; Υπάρχει άραγε άλλος τρόπος πίστης; μπορεί να λέει κανείς: «εγώ πιστεύω με τον τρόπο μου!»;
• πως να μη ξεθαρρέψει ο διάβολος και να μη του αναστατώνει το σπίτι;
• πως μπορεί να περιμένει να έχει αληθινή ειρήνη και γνήσια χαρά;
• πως θα γευθή την Όντως Ζωή, που νίκησε την φθορά και τον θάνατο; και πως θα

μπορέσει να πιστέψει στην Ανάσταση των νεκρών;
• που αλλού θα βρη την δύναμη να συγχωρήσει τους εχθρούς του, αν δεν ζήσει, στην λειτουργία, την Σταυρική αγάπη του Χριστού, που συγχώρησε τους σταυρωτές Του;
• πως αλλιώς θα μάθει ότι η σχέση μας με τον Χριστό δεν είναι ζήτημα ατομικής κατάνυξης και ευλάβειας, αλλά η αίσθηση ότι ανήκουμε σε μια Μεγάλη Οικογένεια, που είναι η Εκκλησία Του; Πως αλλιώς θα μπορέσωμε να αισθανθούμε αδελφούς μας όλους αυτούς, που εύκολα τους κατηγορούμε ως υποκριτές και θρησκόληπτους; Και πως θα πάψωμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας σαν τους μόνους ειλικρινείς δούλους του Θεού;

Το Μέγα Δείπνο της Θείας Λειτουργίας δεν τελειώνει στην λατρεία της Κυριακής. Όποιος ανταποκριθή στην τιμητική πρόσκληση του Χριστού τώρα – στην επίγεια ζωή – θα έχει την χαρά να απολαμβάνει πιο ζωντανά («εκτυπώτερον») αυτό το τραπέζι, μετά θάνατον, στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού.

Ο Χριστός προειδοποίησε, ότι όποιος περιφρονήσει την πρόσκλησή Του στο Μυστικό Του Δείπνο, εδώ και τώρα, δεν πρόκειται να γευθή την χαρά της Αληθινής Ζωής, ούτε εδώ, ούτε – πολύ περισσότερο – στην αιώνια δόξα της Βασιλείας Του.

Αρχιμανδρίτης Βαρνάβας Λαμπρόπουλος

Πηγή: xristianos.gr